Ons verhaal

Uitgesproken door Jelle Menges (voorzitter Jonge Socialisten in de PvdA) op het PvdA-congres op 29 januari 2011

Nu wij met z'n allen in Groningen zijn, is het natuurlijk erg verleidelijk om even in te gaan op de Groningse politiek. Ik zou bijvoorbeeld iets kunnen zeggen over het Groninger forum. U weet wel, dat miljoenenverslindende moloch, dat op de Groningse grote markt zou moeten verrijzen. Ik zou daarover kunnen zeggen dat dit weer zo'n typisch voorbeeld is van een prestigeproject dat nergens toe dient. Sterker nog: ik zou zelfs kunnen zeggen dat het alleen ten goede komt aan de onverzadigbare ego's van bepaalde PvdA-bestuurders.

Maar ik dacht: laat ik dat nou eens niet doen! Want we hebben wel iets anders aan ons hoofd. We hebben namelijk een nieuw kabinet, waar we niet blij mee zijn. Want dit kabinet laat Henk en Ingrid bloeden, terwijl Floris en Violet nog steeds hun hypotheekrente mogen aftrekken. Maar met dit soort oneliners alleen krijgen we dit kabinet niet weg. Nee, zoals we wel vaker roepen, we hebben een eigen verhaal nodig. Dus ik dacht, laat ik er eens met eentje komen. Nou, daar komt- ie.

We leven in een wereld, die steeds kleiner wordt, en waar grenzen langzaam vervagen. Globalisering noemt men dat ook wel. Voor een kleine bovenlaag levert dit winst op. Zo kunnen studenten wereldwijd stage lopen en profiteren ondernemers van kansen die landen als China bieden. Maar er zijn ook verliezers. De vrachtwagenwagenchauffeur, die zijn loon ziet dalen omdat hij met Polen moet concurreren. De lasser, die zijn werk naar China ziet verdwijnen. En de inwoner van Slotervaart, die zijn wijk flink heeft zien veranderen. Deze groepen groeien steeds verder uit elkaar. Saamhorigheid, verdraagzaamheid en solidariteit staan hierdoor onder druk.

Maar als er nou één partij is, die in haar geschiedenis heeft bewezen verschillende groepen bij elkaar te kunnen brengen, dan is het de PvdA wel. De PvdA is van oudsher de partij waarin de advocaat en de agent, de wetenschapper en de winkelbediende en de econoom en de elektromonteur, samen werken aan ons ideaal. Dus waar D66 en GroenLinks de winnaars van de globalisering aantrekken, en

de SP en de PW de ontevreden groepen bedienen, kunnen wij nu het verschil maken door op basis van het juiste onderbuikgevoel beide groepen samen te brengen.

Het is daarom onze opdracht om op zoek te gaan naar wat ons in dit land bindt. Want of we het willen of niet, we zullen het in dit land met elkaar moeten rooien.

Uiteraard hebben we wetten om een en ander in goede banen te leiden. Maar er is meer. We delen in Nederland een aantal waarden met elkaar, waarvoor de sociaaldemocratie hard heeft gevochten. In Nederland zijn we solidair. In Nederland mag je zijn wie je bent; man, vrouw, homo en hetero zijn gelijk. Of je nou zevende dag adventist of Hara Krishna bent, je bent vrij om je geloof te belijden. Links, rechts of recht door zee, iedereen mag hier zijn mening uiten zonder bang te zijn vervolgd te worden. Maar wij zijn ook het land van de stamppot en stroopwafels, van de Hollandse nuchterheid en het juichen voor Oranje, van het Concertgebouworkest én André Hazes. En of ze dit hele pallet van wetten, waarden, cultuur en gewoontes op de antropologiefaculteit van de UvA nou willen omschrijven als ‘de Nederlandse identiteit’ of niet, dit is wat ons in dit land bindt!

Maar die gemeenschappelijke basis is niet een vanzelfsprekend gegeven. In sommige gevallen moet die bevochten worden. Een belangrijke voorwaarde daarvoor is dat we de sluier van cultuurrelativisme van ons afwerpen. U weet wel, dat idee dat alle culturen gelijk zijn. Want zoals de conservatieve filosoof Leo Strauss ooit al treffend zei: als alle culturen gelijk zijn, is kannibalisme slechts een kwestie van smaak. Wij moeten het daarom niet goedpraten als moslima’s worden uitgehuwelijkt of bepaalde groepen Marokkaanse jongeren joden en homo’s het leven zuur maken, omdat ‘het nou eenmaal bij de cultuur hoort’. Dat soort gedrag, waar het dan ook vandaan komt, hoort hier simpelweg niet thuis en druist in tegen al onze progressieve verworvenheden.

Laten we er geen doekjes om winden. Wie dit soort daden op zijn geweten heeft, moeten we straffen, simpelweg om te laten zien dat wij dit in Nederland niet pikken. Gevangenisstraf is dan ook geen

vorm van resocialisatie, maar een methode om grenzen te stellen. Dat klinkt een aantal van u wellicht conservatief in de oren. Maar aan iedereen, die onder het mom van progressiviteit, wil tolereren dat er in dit land dingen gebeuren die lijnrecht tegen onze progressieve verworvenheden indruisen, zou ik de volgende vraag willen stellen: Wat betekent het dan eigenlijk nog om progressief te zijn? Dus Alexander Pechtold, als u meeluistert, ik ben benieuwd naar uw antwoord.

Een tweede pijler onder ons verhaal is emancipatie. Wij willen dat iedereen de kans heeft om zichzelf te ontplooien, ondanks financiële, culturele of wat voor drempels dan ook. Om hier even scherp aan te geven wat ons onderscheidt van andere partijen, zou ik graag een anekdote uit mijn schooltijd met u willen delen. Weet u nog, dat ouderwetse koekhappen? Dat deden we vroeger nog op kinderfeestjes. Maar bij mij was er altijd één probleem. Een vriendje van me, laten we hem Francisco noemen, was een nogal klein en Jolig opdondertje en kon niet bij de koekjes komen. Aangezien dit een veelvoorkomend probleem was, heb ik goed kunnen analyseren hoe verschillende moeders dit aanpakten. Je kon het in drie categorieën indelen. Om te beginnen de WD-moeders. Zij vonden dat Francisco het maar uit moest zoeken en stonden toe dat de langere kinderen, waaronder ik, zijn koekje afpakten. Dan de SP-moeders. Zij trokken het koelge van het touwtje af, propten dat bij Francisco in zijn mond en gaven hem uit medelijden ook nog een stulge van een kind dat wel bij het koekje kon. De derde categorie had een unieke aanpak. Het waren uiteraard de PvdA-moeders. Zij toverden een krukje tevoorschijn, waar Francisco op kon klimmen, zodat hij zélf naar het koekje kon happen! En dat onderscheidt ons nou van de rest!

Dus wat is dan mijn PvdA? Mijn PvdA is dé brede volkspartij van Nederland. Een partij waarvan mensen het gevoel hebben: ja, die partij snapt waar ik mee zit en komt voor me op. Een partij die duidelijk is en vol zelfvertrouwen uitdraagt waar het ons om te doen is. En laat 2 maart dan het startschot zijn voor een nieuw en Ander Nederland. Een land waarin iedereen de vrijheid krijgt het beste uit zichzelf te halen. Een land waarin Floris en Violet solidair zijn met Henk en Ingrid, en waar nodig andersom. En bovenal een saamhorig Nederland, waar alle lagen van de bevolking zich met elkaar verbonden voelen, omdat we samen belangrijke waarden delen, omdat we samen een cultuur delen en omdat we samen een land delen.

Dank u wel.

(Gesproken woord geldt.)